

Клайв Баркър „Кървави книги“, том 3

Въпреки че имаше куршум в тялото си, Барберио се чувстваше добре. Да, гърдите го стягаха, когато си поемеше по-дълбоко дъх, а раната в бедрото му изглеждаше ужасно, но го бяха прострелвали и преди и винаги се бе изплъзвал от смъртта с усмивка. Поне беше свободен – това беше най-важното. Никой, кълнеше се той, никой няма да го затвори отново; по-скоро ще се самоубие, отколкото да позволи да го арестуват. Ако късметът му изневери и го сгасят, ще лапне пистолета и ще си пръсне главата. За нищо на света няма да го върнат жив в онази килия.

Когато си затворен и броиш всяка секунда, животът ти се струва безкрайно дълъг. Бяха му нужни няколко месеца, за да научи този урок. Животът в кафеза е дълъг, еднообразен и потискащ и ако не си предпазлив, скоро започваш да си мислиш, че е по-добре да умреш, отколкото да продължиш да съществуващ в лайнната дупка. По-добре да се обесиш нощем с колана, вместо да се обречеш на скука още двадесет и четири часа осемдесет и шест хиляди и четиристотин секунди.

Затова Барберио реши да рискува. Първо си купи пистолет от черния пазар в затвора. Струваше му всичко, което притежаваше, плюс няколко услуги, които трябваше да извърши навън, ако искаше да го оставят да живее. После избяга по най-баналния начин – прескочи стената. И богът на обирджиите на магазини за алкохол явно бдеше над него през онази нощ, защото проклет да е, ако не офейка без пукнато куче по петите.

А ченгетата? От неделя насам се дънеха по всички параграфи: търсеха го там, където никога не би отишъл; бяха задържали брат му и снаха му по подозрение, че го укриват, пък те дори не знаеха, че е избягал; разпространяваха бюлетин с описанието му отпреди да влезе в затвора, когато беше с девет килограма по-тежък. Знаеше всичко това от Джералдин – жена, с която в доброто старо време бе имал любовна връзка. Тя го превърза и му даде бутилката „Садърн Комфорт“, която сега лежеше в джоба му почти празна. Барберио беше приел пиячката и съчувствието на Джералдин, сетне беше продължил по пътя си, уповавайки се на легендарния кретенизъм на полицията и на божеството, което го беше ръководило до момента.

Синг-Синг, така наричаше той този бог. Представяше си го като дебелак с усмивка от ухо до ухо, с първокачествен салам в едната ръка и чаша черно кафе в другата. Във въображението му Синг-Синг миришеше като гозбите в мамината къща от времето, когато майка му още беше с всичкия си, а той – нейна гордост и радост.

За зла участ Синг-Синг беше гледал в друга посока, когато единственото зорко ченге в града беше забелязало Барберио да пикае в една задна уличка и го беше разпознало по старото му описание. Млад полицай на не повече от двадесет и пет, решил да бъде герой. Прекалено тъп, за да си вземе поука от предупредителния изстрел на беглеца. Вместо да се прикрие и да изчака Барберио да го нападне, той се втурна нетърпеливо към него.

И Барберио стреля. Нямаше друг избор. Зоркото око отговори на огъня. Тогава Синг-Синг, изглежда, се намеси, защото насоченият към сърцето на затворника куршум го улучи в крака, а куршумът, който Барберио на свой ред изстреля, попадна право в носа на полицая. Ченгето се просна, сякаш внезапно си беше спомнило, че има среща със земята, а уплашеният Барберио напусна мястото, като ругаеше и кървеше. За пръв път прострелваше човек, при това полицай. Добър начин да влезе в занаята, няма що.

Ала Синг-Синг още бдеше над него. Раната го болеше, но превръзката на Джералдин беше спряла кървенето, а алкохолът беше сторил чудеса с болката. И ето го половин ден по-късно, уморен, но жив, прекосил половин град, така претъпкан с отмъстителни ченгета, че сякаш имаше парад на психопатите по случай Полицейския бал. Сега

Барберио искаше от своя покровител само едно – място, на което да откъдне за кратко. Съвсем за кратко, колкото да си поеме дъх и да обмисли следващия си ход. Нямахше да е зле и да дремне час-два.

Само че го болеше стомахът – жестока, пронизваща болка, която напоследък се беше засилила. Може би щеше да намери телефон, след като си почине, от който да се обади отново на Джералдин и да я склони да придума някой лекар да го види. Беше решил да напусне града до полунощ, но сега това му се струваше немислимо. Опасно или не, щеше да се наложи да прекара нощта тук, а може би и по-голяма част от следващия ден; щеше да избяга в провинцията, когато събере малко сили и му извадят куршума.

Боже, как само го свиваше проклетият стомах. Барберио предполагаше, че е получил язва от гадната помия, която в затвора наричаха храна. Доста от обитателите му имаха проблеми със стомаха и срането. Но няколко дни тъпчене с пица и бира и щеше да е като нов, изобщо не се съмняваше в това.

Думата *рак* не присъстваше в речника на Барберио. И през ум не му минаваше, че може да страда от подобно фатално заболяване. Все едно говедо за заколение да се тревожи за растящо навътре копито. Човек със занаят като неговия, в който си заобиколен от смъртоносни инструменти, не очаква да умре от рак на стомаха. Но болката беше точно това.

Ресторантът зад кино „Муви Палас“ беше изгорял преди три години и сега на мястото му имаше руини. Да се застрои наново парцелът, не беше добра инвестиция, така че никой не прояви особен интерес към земята. Преди кварталът беше оживен, но това беше през шестдесетте и началото на седемдесетте. В продължение на десетилетие развлекателните обекти – ресторанти, барове, кина – бяха процъфтявали. После настъпи неизбежният икономически спад. Все по-малко деца идваха тук да си харчат парите – имаше нови атракции, нови места за проучване. Баровете затвориха, ресторантите ги последваха. Само „Муви Палас“ остана – спомен за по-невинни дни в квартал, който западаше и ставаше все по-опасен с всяка година.

Джунглата от грамофончета и изгнили греди, която задушаваше в прегръдката си запустелия парцел, беше идеална за Барберио. Кракът му не го държеше, вече залиташе от изтощение, а болката в стомаха се влошаваше. Трябваше да положи някъде морната си глава, и то възможно по-скоро. Да допие ликьора и да обмисли предстоящия разговор с Джералдин.

В един и половина сутринта парцелът беше любовно средище на котки. Когато Барберио отмести няколко дъски от оградата и се промъкна в сенките, те се разбягаха уплашено сред високите до главата му бурени. Убежището смърдеше на човешка и котешка пикня, на отпадъци и стари огньове, но все пак си беше убежище.

Барберио се подпря с една ръка на задната стена на „Муви Палас“ и повърна „Садърн Комфорт“ и стомашни киселини. До стената край него някакви деца си бяха построили временна бърлога от греди, опушени дъски и вълнообразна ламарина. Идеално, помисли си той. Убежище сред убежището. Синг-Синг му се усмихваше раболепно. Барберио простена (тази нощ стомахът му наистина беше много зле) и тръгна с олюляване към навеса, после влезе приведен през вратата му.

Някой вече беше използвал мястото за спане: докато сядаше на земята, той усети влажно зебло под ръката си, а от лявата му страна издрънча бутилка – удар на стъкло в тухла. Освен това имаше миризма, върху която не искаше особено да се замисля, като от запушен отходен канал. Бърлогата беше противна, но все пак беше по-безопасна от улицата. Барберио облегна гръб на стената на киното и издиша бавно страховете си. Полицейска сирена проплака като бебе в нощта на една пресечка от него, може би дори на половин, и новопридобитото му чувство за безопасност се изпари.

Ченгетата го обкръжаваха, за да го убият, беше сигурен. Играеха си с него, като го караха да си мисли, че се е измъкнал, а всъщност затягаха обръча като акули тихо и коварно, докато не го изтощят до степен да е неспособен да се съпротивлява. Беше убил ченге! Бог знае какво щяха да му сторят, ако го спипат без свидетели. Щяха да го разпънат на кръст.

„Ами сега, Син-Синг? Махни това изненадано изражение от лицето си и ме спаси.“ Отначало нямаше реакция. После божеството в главата му се усмихна и Барберио внезапно усети пантите, които го притискаха в гърба. По дяволите! Врата. Беше облегнат на врата. Като изсумтя от болка, той се обърна и прокара пръсти по спасителния капак зад гърба си. Приличаше на малка вентилационна решетка с площ един квадратен метър. Може би водеше до сервизен сутерен или пък до нечия кухня. И какво от това, по дяволите? На закрито е по-безопасно отколкото на открито – първият урок, който научава всяко новородено.

Сирената проплака отново и Барберио потръпна. Гаден звук. Причиняваше му сърцебиене. Дебелите му пръсти затърсиха ключалка и проклет да беше, ако не напипа катинар, покрит с грапава ръжда като самата метална решетка.

„Хайде, Синг-Синг – примоли се той, – всичко, което искам, е още мъничко късмет; вкарай ме вътре и ще бъда твой завинаги, кълна се.“

Задърпа катинара, но шибанякът не поддаде. Или беше по-здрав, отколкото си мислеше, или самият той беше отслабнал. А може би и двете.

Патрулката се приближаваше с всяка изминала секунда. Воят ѝ заглуши паникьосаното му дишане.

Барберио извади убиеца на ченгета от джоба на якето си и използва цевта му като лост. Не беше кой знае какъв лост, но няколко придружени от ругатни напъна свършиха работа. Катинарът поддаде и по лицето му се посипа дъжд от ръжда. Едва сподави триумфалния си крясък.

А сега да отвори решетката и да избяга от този отвратителен свят в мрака. Мушна пръсти в дупките между металните пръчки и задърпа. През стомаха, вътрешностите и крака му премина болезнен спазъм – толкова силен, че му се зави свят. „Отвори се, проклета да си, отвори се, сезам.“

Вратата отстъпи. Отвори се внезапно и Барберио падна по гръб върху мокрото зебло. Но миг по-късно се изправи отново и се втрени в тъмната вътрешност на „Муви Палас“.

„Нека патрулката дойде – помисли си весело той, – вече си имам топло скривалище.“ И наистина беше топло – направо горещо. Въздухът, който излизаше от дупката, миришеше на спарено.

Кракът му се беше схванал и го заболя дяволски, когато запълзя през отвора в непроницаемата чернота.

Междувременно колата зави в съседната пресечка и бебешкият плач замря. А това, което се чу после, не бяха ли тихи полицейски стъпки по тротоара?

Барберио се завъртя тромаво в тъмнината – кракът му тежеше ужасно, а стъпалото му се беше подуло като диня – и придърпа решетката на мястото ѝ. Испита задоволство, сякаш беше вдигнал подвижен мост и беше оставил врага от другата страна на рова, нищо, че полицаите можеха да я преместят също толкова лесно и да го последват. Беше детинско, но беше сигурен, че никой няма да го намери тук. Докато не виждаше преследвачите си, те също нямаше да го видят. Дори ченгетата да се бяха промъкнали в запустелия парцел, за да го търсят, той не ги чу. Може би беше сгрешил, може би преследваха друг престъпник по улицата, не него. Както и да е. Беше намерил хубаво местенце, на което да си откъдне, и това беше чудесно.

А и в крайна сметка въздухът в скривалището не беше чак толкова лош. Не беше застоялият въздух на сервизен сутерен или таванско помещение, в него имаше живот. Не беше свеж със сигурност, определено беше спарен, но беше пълен със звуци. Все едно пееше в ушите му, караше кожата му да изтръпва като по време на студен душ, изпълваше носа му с топлина и предизвикваше странни мисли в главата му. Сякаш се беше надрусал с нещо, толкова добре се чувстваше. Кракът вече не го болеше или просто не обръщаше внимание на болката заради образите в главата си. Съзнанието му преливаше от картини: танцуващи момичета и целуващи се двойки, сбогувания на гари, стари тъмни къщи, комедианти, каубои, подводни приключения – сцени, които не би преживял и за милион години, но които го вълнуваха, защото изглеждаха натуралистични, истински и неподправени. Сбогуванията предизвикваха в него желание да се разплаче, комедиантите – да се засмее, момичетата – да ги гледа влюбено, а каубоите – да ги приветства с кръсъци.

Къде беше попаднал? Барберио се огледа през изобилието от очарователни образи, които не можеше да прогони от очите си. Намираше се в помещение, не по-широко от четири стъпки, но високо и осветено от трептяща светлина, която нахлуваше през пролуки във вътрешната стена. Беше прекалено объркан, за да разпознае източника на светлината, а изпълнените му с шумове уши не можеха да схванат смисъла на диалога, който се чуваше от екрана от другата страна на стената. Беше „Сатирикон“, вторият от двата филма на Фелини, които се прожектираха тази съботна нощ в киното.

Барберио не беше гледал „Сатирикон“, нито беше чувал за Фелини. Подобни филми го отвращаваха (бяха педалски, италианска помия). Той обичаше подводни приключения и военни филми. И танцуващи момичета. Всичко с танцуващи момичета.

Въпреки че беше сам в скривалището, Барберио имаше странното чувство, че го наблюдават. През калейдоскопа от фигури на Бъзби Бъркли, който се въртеше в главата му, той усещаше погледите на хиляди хора. Усещането не беше толкова лошо, че да му се прииска да се напие, само че те не го изпусаха от очи, наблюдаваха го втренчено и понякога се смееха, а друг път плачеха, но през повечето време просто го зяпаха глулаво.

Така или иначе, в момента не можеше да направи нищо по въпроса. Крайниците му се бяха предали, бяха станали напълно безчувствени. Барберио не знаеше – и навярно по-добре, – че пълзенето е накарало раната му да се отвори и че в момента кърви до смърт. Около два и петдесет и пет сутринта, когато филмът стигна до двусмисления си финал, Барберио умря в пространството между стените на „Муви Палас“.

Преди да се превърне в кино, сградата била мисионерски дом. Ако беше погледнал нагоре по време на сетния си дъх, Барберио щеше да зърне неуместната за едно кино прашна фреска на ангелско войнство и щеше да реши, че вижда собственото си възнесение. Но той умря с танцуващи момичета пред очите и беше щастлив от този факт.

Фалшивата стена, през която проникваше светлината от задната страна на екрана, беше временна преграда, издигната като параван пред фреската. Човекът, който я бе поръчал, беше решил, че да се боядисат ангелите ще бъде проява на неуважение, пък и не вярваше, че киното ще просъществува дълго. Рано или късно щеше да фалира и тогава той можеше да събори стената и да се върне в бизнеса, като замени поклонниците на Грета Гарбо с богомолци.

Това така и не се случи. Киното не фалира и продължи да прожектира филми. Тома Неверни (истинското му име беше Хари Кливланд) умря и пространството зад фалшивата стена беше забравено. Вече нямаше жив човек, който да знае за съществуването му. И да искаше, Барберио не би могъл да си намери по-скришен гроб в целия град.

Но въздухът в това пространство беше останал жив в продължение на петдесет години. Беше събирал като резервоар напрегнатите погледи на десетки хиляди очи. Половин век кинозрителите бяха изживявали чужди животи върху екрана на „Муви Палас“, прехвърляйки симпатиите и страстите си върху примигващите илюзии и енергията на емоциите им беше отлежавала като забравен коняк в скритото пространство. Рано или късно тя трябваше да бъде освободена. Всичко, от което се нуждаеше, беше катализатор.